

РЕШЕНИЕ

№ 8

гр. Плевен , 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в закрито заседание на двадесет и втори февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Екатерина Т. Георгиева Панова

Членове: Методи Н. Здравков
Жанета Д. Георгиева

като разгледа докладваното от Жанета Д. Георгиева Въззивно гражданско дело № 20214400500073 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 435 ал. 2 от ГПК.

Плевенският окръжен съд е сезиран с жалба от К. К. К. - длъжник в изпълнително дело № 144/2020 г. по описа на СИС при РС Ловеч против действията на ДСИ по изпълнителното дело, изразяващи се в наложен заповед върху възнаграждението от трудова дейност в Затвора гр. Ловеч, получавано по реда на чл. 77-78 от ЗИНЗС и чл. 56-57 от ППЗИНЗС и удържки от възнаграждението му в нарушение на чл. 446 ал. 1 от ГПК. Според жалбоподателя получаваното възнаграждение за труд е под несеквестрируемия минимум, поради което действията на ДСИ са незаконосъобразни и същият следва да възстанови на жалбоподателя удържаните му парични средства, ведно със законната лихва по чл. 86 ал. 1 от ЗЗД. Позицията се на ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВСК и решение № 11/22.01.2019 г. без посочване на постановилия го съд.

По делото не са депозирани писмени възражения по жалбата по реда на чл. 436 ал. 3 от ГПК от вискателя Окръжен съд Ловеч.

От мотивите на ДСИ при СИС при РС Ловеч по реда на чл. 436 ал. 3 от ГПК се установява становището му за недопустимост и алтернативно за неоснователност на жалбата. Посочва се, че изпълнителното дело е образувано по издаден по НОХД № 135/2019 г. изпълнителен лист в полза на вискателя ОС Ловеч и има за предмет вземания за държавна такса в размер

на 8 000 лв.. Посочва се, че вискателят е посочил няколко способа за събиране на вземането, в т.ч. запор върху възнаграждението, получавано от длъжника като изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора гр. Ловеч. Твърди се, че след събрана информация от Затвора гр. Ловеч относно полагания труд и получаваното възнаграждение със запорно съобщение от 29.06.2020 г. е наложен запор върху полученото възнаграждение от длъжника от труд в затвора. Твърди се, че към датата на изготвяне на мотивите са постъпили пет плащания в изпълнение на наложения запор, от които първата сума в размер на 60 лв. е постъпила на 07.08.2020 г., втората на 18.09.2020 г., третата на 13.10.2020 г., четвъртата на 26.11.2020 г. и последната на 17.12.2020 г.. Твърди се, че първата жалба на длъжника против наложения запор е върната като нередовна, а жалбата предмет на разглеждане е депозирана на 19.11.2020 г., поради което се явява подадена извън срока по чл. 436 ал. 1 от ГПК и следва да бъде оставена без разглеждане като недопустима. Алтернативно се излагат доводи за неоснователност на жалбата, като ДСИ посочва, че му е известна противоречивата съдебна практика по този въпрос, но споделя съдебната практика в решение № 474/08.04.2020 г. на РС Русе, решение № 480/09.07.2020 г. на РС Кюстендил, решение № 206/06.11.2020 г. по адм. Дело № 320/2020 г. на Адм. Съд Русе, решение № 200/18.07.2019 г. по в.гр.д. № 296/2019 г. на ОС Кюстендил, решение № 626/11.06.2020 г. по в.гр.д. № 599/2020 г. на ОС Бургас, съгласно която на лишените от свобода се правят удръжки от получаваното възнаграждение от труд в затвора при спазване на разпоредбата на чл. 78 ал. 3 от ЗИНС, а не чл. 446 от ГПК, тъй като разпоредбата на ЗИНЗС макар и от по-нисък ранг спрямо ГПК се явява специална спрямо общата разпоредба на ГПК, касаеща уреждане на по-голям обем обществени отношения. Според ДСИ макар начина на изчисляване на получаваното възнаграждение от лишените от свобода да е по чл. 446 от ГПК, то размерът на удръжките се определя от материалноправната разпоредба на чл. 78 от ЗИНС. Според ДСИ в конкретната хипотеза е неприложимо постановката на т. 3 от ТР№ 2/26.02.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, тъй като се отнася до друг кръг обществени отношения, а в конкретната хипотеза на лишените от свобода са осигурени съгласно чл. 84 ал. 2 и ал. 3 от ЗИНЗС всички необходими за жизнения му минимум условия за живот и същите не се нуждаят от парични средства за да задоволяват тези свои жизнени нужди.

Окръжният съд като прецени изложените в жалбата оплаквания и приложените към изпълнителното дело доказателства, приема за установено следното:

Установява се от представеното по настоящото дело в препис изпълнително дело № 144/2020 г. по описа на СИС при РС Ловеч, че същото е образувано на 10.01.2020 г. по молба на вискателя Окръжен съд Ловеч против длъжника К. К. К. въз основа на изпълнителен лист, издаден на 10.04.2020 г. по НОХД № 135/2019 г. по описа на ОС Ловеч, с който

длъжника е осъден да заплати разноски по делото и държавни такси в общ размер от 8 162 лв.. Установява се, че на длъжника е връчена лично покана за доброволно изпълнение на 13.05.2020 г.. Установява се, че след като с писмо изх. № от 05.06.2020 г. на началника на Затвора Ловеч ДСИ е уведомен за получаваното от длъжника нетно възнаграждение за м. май 2020 г. в размер на 109,80 лв., на 29.06.2020 г. ДСИ е изпратил запорно съобщение до Затвора Ловеч като трето задължено лице, връчено на 08.07.2020 г., с което е наложил запор върху трудовото възнаграждение на длъжника при спазване на правилата на чл. 446 от ГПК, както и останалите разпоредби уреждащи несеквестрируемостта. Установява се от надлежното отбелязване върху обратната страна на изпълнителния лист, че е платена сума от 18 лв. с платежно нареждане от 21.09.2020 г. и в размер на 4 лв. с платежно нареждане от 14.10.2020 г.. Установява се, че по изпълнителното дело са платени парични суми за сметка на длъжника като задължено лице с платежни нареждания в размери, както следва: 24 лв. на 21.09.2020 г., 60 лв. на 25.09.2020 г., 18 лв. на 21.09.2020 г., 6 лв. на 14.10.2020 г., 50 лв. на 14.10.2020 г., 4 лв. на 14.10.2020 г.. Установява се, че с разпореждане на ДСИ е оставена без движение жалба на длъжника с вх. № 10.11.2020 г. с предмет наложен запор върху възнаграждението му за труд, като съобщението до длъжника е връчено на 13.11.2020 г., както и че с разпореждане на ДСИ от 26.11.2020 г. жалбата е върната като нередовна. Установява се, че по изпълнителното дело са извършени множество изпълнителни действия, които като неотнормирани към предмета на настоящия спор не следва да бъдат обсъждани.

Действията, извършвани от ЧСИ или ДСИ, които могат да бъдат обжалвани от длъжника в изпълнителното производство са изчерпателно изброени в разпоредбата на чл. 435 ал. 2 т. 1 – 7 вкл. от ГПК и едно от тях посочено в т. 2 на разпоредбата е насочването на изпълнението върху имущество, което смята за несеквестрируемо.

Съгласно разпоредбата на чл. 436 ал. 1 изр. 1 от ГПК „Жалбата се подава чрез съдебния изпълнител до окръжния съд по мястото на изпълнението в двуседмичен срок от извършване на действието, ако страната е присъствала при извършването му или ако е била призована, а в останалите случаи - от деня на съобщението“.

С оглед представените по делото доказателства и установените по делото обстоятелства, въззивният съд приема, че жалбата на длъжника против действията на ДСИ, изразяващи се в запор върху възнаграждението му за труд, получавано по чл. 78 ал. 1 от ЗИНЗС като лице, изтърпяващо наказание

„лишаване от свобода“ в Затвора Ловеч, наложен на 08.07.2020 г. е допустима и следва да се разгледа по същество. По делото са налице доказателства, че на 10.11.2020 г. /датата на първата жалба с този предмет/ длъжникът е знаел за наложения заповор, но въпреки наличните данни за извършени удържки върху възнаграждението му за труд липсват доказателства на същият да е връчено заповорно съобщение, в което да е посочено налагането на заповор върху това конкретно възнаграждение.

Жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 446 ал. 1 от ГПК при принудително изпълнение насочено върху трудовото възнаграждение или върху друго каквото и да е възнаграждение за труд, както и върху пенсия, чиито размери са над минималната работна заплата удържките се извършват в размерите посочени в т. 1 до 3 вкл. на разпоредбата. Съгласно мотивите към т. 3 от ТР № 2/2013 г. от 26.06.2015 г., постановено по ТД № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС доходите, посочени в чл. 446 ал. 1 от ГПК са частично секвестрируеми, от което следва, че наложеният върху тях заповор обхваща само секвестрируемата част. В ТР са приема, че несеквестрируемият минимум е определен абсолютно - в размер на минималната работна заплата /МРЗ/ и това се отнася както за всяко възнаграждение за труд, така и за пенсията, тъй като няма основание да се приеме, че законодателят третира различно длъжниците, които получават доходи от полагането на труд от тези, които получават доходи от пенсия. Приема се също, че каквото и да е източникът на дохода, абсолютно несеквестрируемата част е еднаква за всички длъжници и това е МРЗ, а секвестрируемата част е определена относително и по различен начин според величината на дохода и в зависимост от това дали длъжникът е с деца, които той издържа.

Съгласно разпоредбата на чл. 78 ал. 1 от ЗИНЗС за всяка работа извън доброволния неплатен труд и дежурствата по поддържане на реда и хигиената лишението от свобода получават определена част, но не по-малко от 30 на сто от възнаграждението за изработеното. Съгласно ал. 3 на същата разпоредба на лишението от свобода могат да се правят удържки съгласно действащите закони, но не повече от две трети от полагащото им се възнаграждение, като това ограничение не се отнася за удържките по задължение за издръжка.

Съгласно чл. 57 ал. 1 от ППЗИНЗС удръжките по член 78 ал. 3 от ЗИНЗС се изчисляват по реда на чл. 446 от Гражданско-процесуалния кодекс върху цялото възнаграждение за положения труд, но не могат да надвишават 2/3 от онази негова част, която съгласно заповедта по чл. 78 ал. 2 от ЗИНЗС се полага на лишения от свобода, след като от нея се приспадат данъците.

Въззивният съд съобрази, че е налице противоречива съдебна практика на съдилищата относно прилагане на института на несеквестрируемостта по отношение на възнаграждението за труд по чл. 78 ал. 1 от ЗИНЗС, получавано от лицата, изтърпяващи наказание „лишаване от свобода“ в затворите в страната. В решение № 11/22.01.2019 г. по в.гр.д. № 316/2018 г. на ОС Габрово, като се е позовал на т. 3 на цитираното по – горе ТР и на разпоредбата на чл. 57 ал. 1 от ППЗИНЗС съдът е приел, че несеквестрируемия минимум е определен абсолютно и това е размера на МРЗ и след като в чл. 57 ал. 1 от ППЗИНЗС е предвидено, че удръжките се изчисляват по реда на чл. 446 ГПК, то възнаграждението на лишените от свобода също е обвързано с размера на МРЗ за страната, поради което принудителното изпълнение върху възнаграждение за труд под размера на МРЗ е незаконосъобразно осъществено. Налице е и съдебна практика /решение № 200/18.07.2019 г. по в.гр.д. № 296/2019 г. на ОС Кюстендил, решение № 626/11.06.2020 г. по в.гр.д. № 599/2020 г. на ОС Бургас, решение № 260002/06.01.2021 г. по в.гр.д. № 453/2020 г. на ОС Кюстендил/, правните изводи на която се споделят от настоящият въззивен състав приема, че както цитираното ТР, така и разпоредбата на чл. 446 от ГПК не намират приложение по отношение на възнаграждението за труд на лицата, изтърпяващи наказание „лишаване от свобода“, тъй като нормата на чл. 78 ал. 3 от ЗИНЗС като специална дерогира приложението на нормата на чл. 446 от ГПК относно несеквестрируемия минимум на възнаграждението. Изхождайки от целта на разпоредбата на чл. 446 ал. 1 от ГПК, която определя несеквестрируемостта върху определен размер от доходите на длъжника с цел осигуряване екзистенциален минимум за гарантиране живота и физическото оцеляване на длъжника и семейството му и при съобразяване на разпоредбата на чл. 84 от ЗИНЗС, която гарантира осигуряване на екзистенциален минимум на лицето, изтърпяващо наказание „лишаване от свобода“, въззивният съд приема, че по отношение на лицата, изтърпяващи наказание

„лишаване от свобода“ несеквестрируема част от доходите от труд се определя по чл. 57 ал. 1 от ППЗИНС вр. с чл. 78 ал. 3 от ЗИНЗС в размер на 1/3 от полагащото се месечно възнаграждение без значение от неговия размер, а не в размер на МРЗ като абсолютен минимум, определен в чл. 446 ал. 1 от ГПК.

При липса на оплаквания в жалбата да е нарушено правилото за несеквестрируемия размер на доходите по ЗИНЗС и липсата на доказателства да е удържан дял по-голям от 2/3 от полагащото се месечно възнаграждение на жалбоподателя при данни за получавано месечно възнаграждение за труд от същия в размер на 109,80 лв., окръжният съд приема, че жалбата по реда на чл. 435 ал. 2 т. 2 от ГПК от длъжника К. К. К. следва да бъде оставена без уважение като неоснователна.

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ като **НЕОСНОВАТЕЛНА** жалбата на длъжника К. К. К., ЕГН *****, изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора гр. Ловеч против действията на ДСИ по изпълнително дело № 144/2020 г. по описа на СИС при РС Ловеч, изразяващи се в налагане на запор върху възнаграждението за труд на жалбоподателя със запорно съобщение от 29.06.2020 г. до Затвора гр. Ловеч и принудително събиране на парични суми въз основа на запора.

РЕШЕНИЕТО е ОКОНЧАТЕЛНО, но препис от същото да се връчи на жалбоподателя и СИС при РС Ловеч.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____